

— Аз искам да поиграя на топка с Том и Жак — каза той.

— Първо трябва да донесеш вода, — рече баба му, — иначе не ще имаме чай.

Докато му говореше това, тя му подаде един резен чер хляб. Нямаше сирене или масло с хляба.

— Не искам само сух хляб! — извика Дик.

— Том и Жак имат сладко, и аз искам сладко. Като каза това, той захвърли хляба на земята. Баба му сжрдито го изгледа, но нищо не му каза. Вдигна хляба и го сложи на масата. Дик взе каната за вода и отиде на кладенеца. Беше хубав летен ден. Слнцето беше

светло, небето синьо и малките птички пееха весело. А Дик вжрвеше из пжтя намржщен, с голяма бржчка на челото. Той не слушаше ни песента на птичките, нито пжк поглеждаше хубавите цветя. Мислеше само за играта, която пропускаше. Том и Жак бяха в градината. Той гледаше как топката им подскача вжв вжздуха, когато я подхвжрляха.

— Това не е право, — казваше Дик, — аз колко желая да имам топка, а нямам...

Тжкмо в това време едно зайче изскочи из дупката си и чу думите на Дик.

— О, мили Боже! — каза зайчето, — какво глупаво дете!

Кладенеца беше навжтре в гората. Там беше хладно. Слнцето едвам проникваше между джрветата. От време на време осветляваше лицето на Дик, като че ли искаше да му каже:

— Развесели се Дик! Развесели се! Но Дик не се развеселяваше. Най-после той стигна до кладенеца, остави каната на страна. Кладенеца беше много стар и джлбок. Папрат и мжх покриваха вжтрешната му страна и водата изглеждаше много на джлбоко. На една кука висеха вжже и кофа, с които вадеха вода от кладенецжт. Около кладенецжт имаше издигната кржгла каменна ограда. Дик се облегна с ржцете си на каменната ограда и гледаше в джлбокия кладенец.

— Кой живее там долу? — запита Дик.

— Скоро ще узнаеш, — обади се един тжнжк приятен глас.